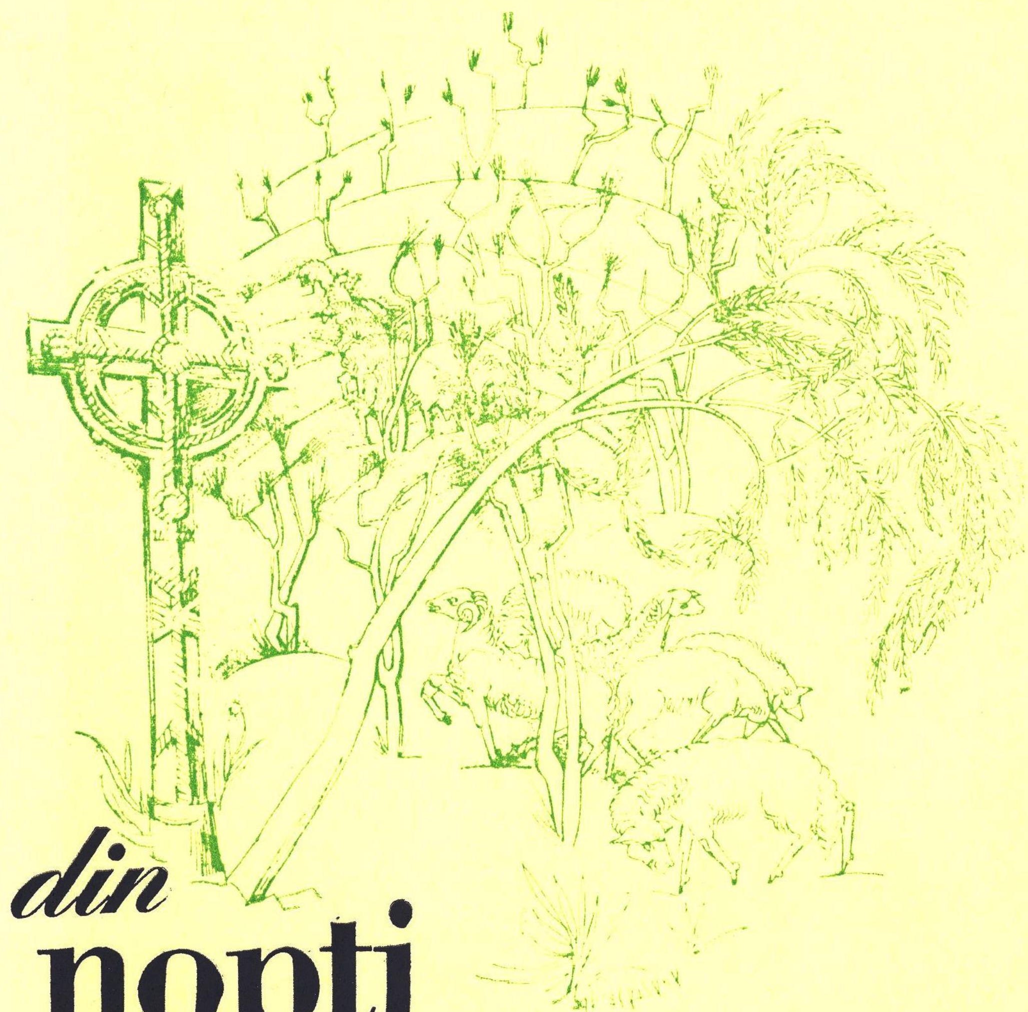
ION TOLESCU

din nopți cu Sânziene

POEZII

Ion Tolescu

DIN NOPȚI CU SÂNZIENE

Poezii

MADRID
1978

de acelaş autor.

Sânziana, poezii. Ed. Cugetarea. Bucureşti, 1940.

Din crucea pădurii, poezii. Ed. Carpaţii. Madrid, 1955.

Arhanghelul Mihail, poezii. Colecţia Dacoromania. Madrid, 1959.

Iconarul, poezii. Colecţia Carpaţii. Madrid, 1962.

La Icoană, poezii. Colecţia Dacoromania. Madrid, 1966.

Dacoromanismo. Consejo Superior de Investigaciones Científicas. Madrid, 1967.

La Bessarabie et la Bukovine du Nord, terre roumaine, "Le livre blanc roumain". Colecţia Dacoromania. Madrid, 1967.

Pădurea dela Tâncăbeşti, cântec martirial. Madrid, 1977.

«Oh noche, que guiaste!
Oh noche amable más que el alborada!
Oh noche que juntaste
Amado con amada,
Amada en el Amado transformada!»

SAN JUAN DE LA CRUZ

DIN NOPȚI CU SÂNZIENE

DIN NOPȚI CU SÂNZIENE

Diană, tu, din nopți cu Sânziene,
Cu arcul și cu tolba de săgeți
Cu fulgerul și cu aiasma'n gene,
Din focul sfintei noastre tinereți,

Tu care-alini plăpânde căprioare
Cu zorile când vin să le desmierzi
Și mâna'ntinzi spre botul lor de soare
Si blând le dai să pască plaiuri verzi,

Diană, tu,ce crești cu creangă'n muguri
Și arcul bolții -l duci în subsuori
Și'ntinzi săgeata brazdelor din pluguri
Și cerului din cârduri de cocori,

Tu care torci din negru nor jăratec
Și torci din umbra nopții albe stele,
Cu mirul sfânt din ochiul tău sălbatec
Alină tu durerea țării mele.

DOINA

Zice-o doină din bâtrâni
Pe la casă de rumâni
Alai mare de goruni
Că s'or strâns ca să culeagă
Câtu-i ziulica'ntreagă
Cerului lumină nouă
Din grădinile de rouă
Și-au pus licurici să coasă
Ii la flori de tămâioasă

Cu ac mic de funigei
Ii la flori de ghiocei
Ci cu ață colilie
Din fuior de păpădie
Le-au tivit chenar din veci
Bufnițe și lilieci
Umbrele de catifea
Piază bună piază rea
Să le fie cald în ea
Și să coacă bobu'n spic
Holdelor de borangic
Foaie verde'n crengi aleasă
Și-au pus duzi gândaci să țeasă
Pânză albă de mătasă
Pentru văluri de mireasă
Cu beteli și lămâiță
Prinsă cu cârcel de viță
Și-au trimis la cer săgeți
Cetini verzi din vremi de geți
Să dea de știre la stele
C'au strâns haină pentru ele.

Și de atât amar de aur
Risipit peste coclaur
Plin de raze carul mare
S'a fost tras lângă răzoare
Peste cuiburile dese
Printre lanuri neculese
Lângă spița-i de mărgean
Dormea dus Bătrânul Pan
Cu dulama aruncată
Peste frunze de mușcată
Și cămeșa de nansuc
Pătată cu foi de nuc
Câte cele întâmplate
Le văzând în vis pe toate
Ochii lui care se'nvoaltă
Până'n lumea cealălaltă
Când veni pe-o rază vie
Steaua nopții pe câmpie
Cea cu lacrimă pe gene
Stea din nopți cu Sânziene

Şi-a crescut de-atunci de zice
Chipul lui Cristos în spice
Şi-a crescut din vis frumos
Chipul lui Isus Cristos.

COLIND

Veni rândul iernii grele
Să ne-aducă rod din cer
Şi zăpezi pe drumuri rele
I-aşternură lăicer.

Şi-o adastă la răscruce
Clipa vieţii trecătoare
Să cadă ce i-o aduce
Rod din cer cu Caru Mare.

Cu făclii adastă'n umbră
Şi cu candeli la troiţă
Clipa vieţii care umblă
Cu văl de mironosiţă.

Adastă frunza pe cale,
Munţii toţi crapă de ger...
Numai vântul dă târcoale
Jos la stână... Lerui Ler.

PLUGUŞORUL

«... Si şi-a realizat omul acela coborât din munte viaţa lui românească, adânc, cu o frumuseţe care a pus pecete pe veacul lui...»

Iordache Nicoară

A coborât Leroi Domn din Carpaţi
Pe cal alb cu dârlogi argintaţi,
Iute ca săgeata, ca focul,
Că nu-i aflai locul.

Mâna'n coamă i-a pus
Şi-a sărit drept în sus
Şi l-a strâns cu pinten din scară
Şi-a pornit uragan peste ţară.

Şi-a chemat plugăraşi de prin sate
Şi-a venit ţara pe jumătate...
I-a mai chemat odată
Şi-a venit ţara toată.

Dar nu erau plugăraşi
Ci erau ca haiducii cetaşi,
Cetaşi cu ţundră şi cu opinci
Şi-a ales dintre ei cinci.

Credincioşi cum sunt câinii la stână...
Unuia sceptru de sfetnic i-a pus în mână...
Şi s'au prins cu toţi să răstoarne
Inima ţarii cu bucium şi goarne.

Şi creştea, măre, creştea
Crezul nou în holdă grea,
Grea la spic, mlădie'n pai...
Ţine-o, Doamne, cui o dai!

Sfârc de bici bătut în zece,
Trece luna, vara trece...
Sfârc de bici bătut în opt,
Holdele că s'au fost copt,

C'a dat soare mult de sus
Depe faţa lui Isus
Şi rod mult a dat de jos
Pentru faţa lui Cristos.

Şi'nspre arie duceau grâiele carele
De credeai că duc soarele
Şi plăvanii'ntindeau nările'n vânt
Să prindă'n ele duh din pământ.

Dar la treer, cirip, cirip,
Nu mai gurluiau fetele fel şi chip
Că nu era'mblătitoare ca'n delniţă
Ci era temniţă.

Şi grâul curgea, dar nu curgea grâul,
Curgea sângele ca pârâul.
Şi s'au dus la vânturâtoare
Cu tot grâul în care

Că s'a aflat şi neghină
Printre boabele de lumină,
Neghină, neghiniţă,
Din mişelnică viţă.

Şi-au vânturat de toate
Trei zile şi peste ele zece'nchiate
Şi-au trecut neghina prin fier şi arşită
Până'ntr'a şaptea spiţă.

Şi s'au dus cu grâul la moară
Unde din părinţi măcinară
Cuvântul ce s'a făcut pâine
Pentru zilele cele de mâine.

Iară moara depe clină
Când văzu atâta lumină
Se smuci odată din şale
Şi-o luă cu vântul peste tarlale

Către Dunăre şi către mare
Până'nspre lumile viitoare
Şi striga morţii, striga,
Să se uite la ea.

Şi-au venit râuri cu veacuri multe
Să i se'nchine şi să-l asculte...
Munţii toţi i-au căzut la picioare
Şi de-atâta lumină mare

Codrii din pământ răsunară
Parc'ar fi fost trecând
Ştefan Vodă cel Sfânt
Peste ţară.

CODRUL

Lui Corneliu Codreanu
29/30 Noembrie 1938.

Işi pune codrul patrafir
Şi ţine slujba din genunchi
Cu floarea'n ramură potir,
Cu crucea lui Cristos în trunchi.

Işi pune patrafir de ploaie
Cădelniţând din nor tămâie
Şi frânt de grindină se'ndoaie
Ca un Cristos bătut în cuie.

Pe-acele'nalte culmi de munte
Insângerate din apus
Işi pune codrul spini pe frunte
Plângând Golgota lui Isus.

Işi pune codrul patrafir
Si eu sărut ca'ntr'un altar
Din mână-i sângele martir,
Icoana frunzei de stejar.

UN FOC

Nicoletei Nicolescu
arsă de vie la crematoriu
10 Iunie 1939.

Un foc la Dumnezeu se'nvoaltă,
Rămâne norul cel de fum
Cu ruga noastră laolaltă
Troiţă'n margine de drum.

O urmă ce-a lăsat cărare
Peste zăpezi nemai umblate,
Rămâne duhul fulgul care
Aşterne'n noi singurătate.

O, soare, tu, 'nfrăţit cu zarea
Ce-aprinzi noianul de lumini
Şi-aprinzi în ochii noştri floarea
Inlăcrămatelor grădini,

Te-ai dus tu, soare, înainte,
Rămâne — amurgul înapoi
Cu candela depe morminte
Care se cerne peste noi.

CUNUNI

21/22 Septembrie 1939

O, voi, cununi care sfinţiţi durerea
Acelor brazi cu umbra'n noi culcată,
Cu lacrima din ochi, cu privegherea
La sufletele lor de altădată,

Acele umbre ce le strigă vântul
Şi pasărea la cer care se'nvoaltă,
O, voi, cununi care sfinţiţi pământul
Cu cei ce-s duşi spre lumea cealălaltă,

Cu cei ce-s duşi spre veşnic asfinţit,
Cu frunţile pe lespede plecate
Peste durerea numelui cioplit
Pe negru lemnul tău, singurătate,

Pe calea vieţii noastre ce ne duce,
Cu fruntea'ntoarsă către rădăcini,
Rămâneţi voi, troiţe la răscruce,
Rămâneţi voi, cununi de mărăcini!

PE DRUMU-ACEL

O, Decebal, care te-ai fost răpus
Și-n jurul tău s'au adunat străbunii,
Tu L-ai văzut cu ochii pe Isus,
Cel ce-a urcat pe Dealul Căpățânii.

Și chipul Lui cuprinse țara toată
Și jertfa ta de-atunci n'a mai sfârșit...
Așa se stinse Horia pe roată
Ca un Cristos pe cruce răstignit.

Așa s'a stins pe cruce Brâncoveanul
Și Domnul Tudor cel din Vladimiri.
O, Decebal, la ceruri când te-ai dus

Din ceruri către noi venea Isus...
Pe drumu-acel trecu și Căpitanul
Cu lungile-i cohorte de martiri.

MARTORUL LUI ISUS

Hoardă barbară, hoardă păgână
Ce mi-ai păstrat sorgintea română,

Hoardă păgână, hoardă barbară,
Că m'ai ţinut cu pieptu'n hotară,

Chit că n'am mai rămas cu nimic,
Slăvită ura de venetic!

Hoardă barbară, hoardă trufaşe
Ce-ai ridicat peste mine oraşe,

Slavă ţie că m'ai lăsat
Să rămân veşnic iobag în sat,

Veşnic iobag în sat să rămân
Doar cu sufletu-mi de român...

Dumnezeu, hoardă, să nu te bată
Că mi-ai frânt ciolanul pe roată

Şi grumazul sub săcure mi-ai pus,
Ca să rămân martorul lui Isus!

NOAPTEA VIETII

NOAPTEA VIEȚII

Așa'n somn și pe picioare
Peste câmpuri alergând
Cu vis rău la cingătoare
Și cu clăi de plete'n vânt,

Doar cu umbra'n cap căciulă,
In cămeșe și'n păpuci,
Noaptea vieții somnambulă,
Incotro vrei să apuci?

Că strigi lunii să te vadă
Cer de ghiață că te-apasă
Ca pe spicul sub zăpadă,
Noaptea vieții'ntunecoasă!

Doar te'ntorni cu ziua'n cale
Și-adăști zorii la răscruce
Să-ți verși lacrimile tale
Lui Isus Cristos pe cruce!

RECE-I INIMA!

Rece-i inima ce bate
Vrerile-i că'ncep să scadă
Peste crengile-i plecate
Când cad fulgii de zăpadă!

Și-i amară așa scăzută
Ca și roua'n foi de laur,
Ca și floarea de cucută
Cu staminele de aur.

Că strigi lunii să te vadă
Cer de ghiață că te-apasă
Ca pe spicul sub zăpadă,
Noaptea vieții'ntunecoasă!

Doar te'ntorni cu ziua'n cale
Și-adăști zorii la răscruce
Să-ți verși lacrimile tale
Lui Isus Cristos pe cruce!

RECE-I INIMA!

Rece-i inima ce bate
Vrerile-i că'ncep să scadă
Peste crengile-i plecate
Când cad fulgii de zăpadă!

Și-i amară așa scăzută
Ca și roua'n foi de laur,
Ca și floarea de cucută
Cu staminele de aur.

Rece-i gându'n vreri rămas
Ca și-un viers fără cuvinte,
Ca un cântec fără glas,
Rece-i crucea pe morminte!

VORBEȘTE MORMÂNTUL

Ce rece e chipul
Din ochii ce dorm!
Vorbește nisipul
Cu marea pe țărm...

Vorbește cu spumele,
Cu valul, cu vântul,
Ca viața-mi cu numele
Cel poartă Cuvântul.

Ce rece-i pământul
Sub albele stele!
Vorbește mormântul
Cu zilele mele!

FLORILE

Florile fugind din ramuri
Trec cu trene lungi de umbre
Și mi s'au aprit la geamuri
Ca la guri de peșteri sumbre.

Și cum și-au lipit obrazul
De-al meu gând îngândurate,
Ca și'n iezăre talazul
Mi-aud inima cum bate.

Și'n genunchi ca să se'nchine
Eu le văd pe rând cum cad,
Parc'ar fi privind în mine
Negrul lor mormânt săpat.

Și-au ales bun cimitirul!
Acum dorm somnul de veci...
Și le plânge'n geam zefirul
Cel cu flori de ghiață reci.

SIMBOL

Ca un simbol o floare
Ce-a coborât din cer,
Speranța lumii care
Ne'nvălue'n mister.

Un semn de întrebare
Care ne frânge gândul,
Ca un simbol o floare
A'nlăcrimat pământul.

Ca un simbol o floare
Ce-şi pleacă fruntea'n glastră,
Aprinsă lumânare
Rămâne'n urma noastră.

DE-ATÂTA TIMP

De-atâta timp nu scriu un vers
Şi trist mă'nchide'n el regretul
Când simt cuvântu'n suflet şters
Şi'ncep să scriu şi'nchid caietul.

Şi-l las şi iau din nou creionul
Şi-aştept şi niciun gând nu vine,
Că mă ridic şi-mi pun paltonul
Şi plec pe străzi să-mi uit de mine...

Și-așa mă pierd cum bate vântul,
Din coș că fumu-l duce'n sus...
Șoptind eu simt în el cuvântul
Cum mi-a luat gândul și s'a dus...

De-atâta mers că nu mă mir,
Bătând mereu aceeași cale,
Că, iată, ajuns la cimitir,
In miez de noapte-i dau târcoale.

IELELE

IELELE

Intr'o luntre
Ochi de rază
Care când trec
Priveghiază

Glugi pe frunte
Vârf de munte
Faclă bolții
Steaua nopții

Valuri multe'n
Vaduri frânte
Apa morţii
E pe-aproape

Intr'o luntre
Vin din umbre
Iele sumbre
Să ne'ngroape.

ÎNGER TRIST

Aplecată'n mal de ape
Frunzuliţa de trifoi
Coborî ca să-şi adape
Singuratecele-i foi.

Şi-apoi iar, ca să mai caute
La zefiruri prin vântrele
Sfinte unduiri de flaute
Ce mai vin de printre stele.

Și prea cult așa n'așteaptă
Când înspre lăsatul serii
Inger trist veni în șoaptă
Pe aripile tăcerii.

Și i-a pus oglinzi în mână
Și la cer întors n'a spus
C'a văzut un chip de zână...
Să nu-l știe Cel de Sus.

SATANA

Epigramă unui preacuvios.

Satana cel cu chip de fată
Care prin visuri de arată
De chipul lui nu l-a lipsit
Nici pe călugărul la schit,

In zori de zi citind psaltirea
Că foarte grea i-a fost citirea...
Citea cu ochii, dar cu gândul
Sărea cuvintele și rândul.

LUNĂ

Lună, tu, de altădată
Ce-aveai chipul de zăpadă,
Depe frunte-acele steme
Ți s'au stins de multă vreme.

Și-a lor rază de lumină
Azi mâncată de rugină
A venit un vânt de iarnă
Peste inimi să ne-o cearnă.

Lună, tu, cu ochii buni
Din grădina Sfintei Luni,
De cărbune și de fum,
Lună, ochii tăi de-acum...

Ochii tăi, zilele mele,
Ce-ți vedeau chipu'n cişmele...
Astăzi roșii sânt ca macii
Că-i mâncară vârcolacii.

CRĂIASA

Mulţi ai alintat, Crăiasă,
Logodind tot cu tristeţi,
Să mai fii de-acum mireasă
Şi prea tristei mele vieţi.

Că de-aşa lumină rece,
Dragă lună de topaz,
Dorului mai bine-i sece
Lacrimile pe obraz.

Geaba-mi spui de paradis
Şi'ntinzi arcul străveziu
Şi-arunci cu săgeţi de vis...
Vezi bine că-i prea târziu!

MOIRELE

Trecură moire
Pe drumul de sgură
Lăsând cimitire
Cu lacăt la gură.

Moire trecură
Cu chei la morminte,
Cu vin și prescură
Odoarelor sfinte.

Trecură moire
Cu brad și betele
Să-și caute mire
La porțile mele.

Moire trecură
Cu chipul de ceară,
Cu cai la trăsură...
M'așteaptă la scară!

ANOTIMP

Veniși tu rod al toamnei să ne scuturi
Peste speranțe ruginite foi
Ducând jertfită aripă de fluturi
Cu noptea vieții noastre printre ploi

Pe tine, floare sfântă, să te caute
De-acuma ca pe candeli la morminte
Prin ramuri, mâini ce-au împietrit pe flaute
De care vântul își aduce-aminte.

Veniși tu, stea, care ne duci în larg
Din țărm cu noaptea vieții'ntunecoasă,
Cu norul doar deasupră-ne catarg
Urzit în vălul ploii de mătasă.

Veniși, Diană, tu, ce'nvii din moarte,
In veci să fii cu jertfa noastră'n noi...
Eu, doar, în mâna vremilor, o carte!
Tu, floare'n cartea vieții printre foi.

ICOANĂ

ICOANĂ

Icoană sfântă, Dumnezeu te-a pus
Să odihnești în tinda casei mele,
Să stai în fața omului răpus,
Să-i pui pe suflet ruga mângâiere...

Să mă alini cu lacrimile tale
Care-au venit de lângă Dumnezeu
Pe aripile-Ți de Arhanghel mare
Lângă durerea sufletului meu...

Pe sufletu-mi că seara'ncet se lasă,
Tăcerea-și suie aripa sfioasă
In candela urzind lumină nouă

Și scuturând din ochii tăi o stea,
In ochii mei căzu... Acum din ea
Ciopleşte Sfântul Duh cercel de rouă.

O PASĂRE

O pasăre cu umbra morții'n pene
Ce-o scutura cojocul Babii Dochii
Când va veni ca să-mi închidă ochii
Inzăpeziți din nopți cu Sânziene,

Când crinul alb va crește peste mine
Și sub bătaia vântului petale
S'or scutura și-or rugini pe cale,
Le va aduce dorul lângă tine.

Le va aduce pumnul de țărână
Din care-o crește ramul de Florii...
Tu-l vei primi dela altar în mână

Și la icoană acasă că-l vei pune,
Dela icoană'n nopțile târzii
Te voi privi în ochi la rugăciune.

CÂNTEC FĂRĂ SUNET

Tu, cântec fără sunet,
Tu, glas fără cuvânt
Ce plângi în rugăciune
Și mi te-așterni pe gând

Și'ncearcă'n van pe frunte
Să te aline flori
Cu mâinile păpânde,
Cu lacrimile lor,

Speranța ta ce'n humă
Cu rădăcini închise
Pământul o sugrumă
In mrejile-i de vise,

Tu, ochi fără lumină
Ca bobul sub zăpezi,
Speranța ta se'nchină
La cer fără să-l vezi...

Sau poate-l vezi din moarte
Cum văd în noapte stele
Și — aşterni singurătate
Pe gândurile mele!

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Doamne, Tu din lemn de măr
Ce crești flori de adevăr
Și cu fir de trandafir
Le coşi țării'n patrafir,

Floarea cea cu frunte'naltă
Către cer care se'nvoaltă
Pân'la Duhul Tău cel Sfânt
Dela noi depe pământ,

Doamne, Tu cu foc în candeli
Ce-aprinzi ochii de Arhangheli
Şi ne ţeşi pe albe fire
Floarea de Bunăvestire,

Cu schimbarea Ta la faţă
Creşti şi floarea mea de ghiaţă,
Cea din nopţi cu Sânziene
Şi-adormim cu ea pe gene...

Fulg de nea care se'nchină
Şi-i curg lacrimi de lumină.

RĂSCRUCI

Vorbeşte lacrima din pleoape
Cu versul care nu s'a spus,
Vorbeşte vântul peste ape
Cu pânza'ntinsă'nspre apus,

Vorbeşte lanul pe ogoare
Cu ploaia cea din cer căzând,
Vorbeşte steaua pe isvoare
Cu chipul nopţii pe pământ...

Vorbeşte fumul de tămâie
La uşă de iconostas
Cu glasul tainei care suie
La gândul celor fără glas,

La gândul frunţilor acele
Dela răscruci cu mărăcini...
Doar tu, speranţa vieţii mele,
Tăcută stai şi doar te'nchini!

Buchenwald
23 August 1944

ROMÂNIE

DIN EXIL

Mă rog de tine, sfântă Românie,
Ce mi te-arăți cu chipul tău în vise
Cum se-arăta în lungă-i pribegie
Cu chipul Troia'n visul lui Ulise...

Mă rog de mări de margine de lume,
De ochii tăi, grăunte de mărgean,
Care lucești pe luminoase strune
Și urci în val din funduri de ocean...

Mă rog de steaua stinsă'n zori de ziuă,
De ramul dela geam ce'ntinde mâna
Cu ultimele semne de adio
Ce-au sărutat cu lacrima țărâna...

Mă rog de zări pe țărmurile triste,
De mâinile care speranțe-au tors,
Acele mâini ce-au fluturat batiste
Chemând pe cei ce nu s'au mai întors...

Mă rog de vânt, întreb de tine norul
Care-mi aprinde'n ochi mărgăritare,
Care mi-alină inima cu dorul
Și lacrima cu holda pe ogoare...

Mă rog de veacul tău ce nu mai vine,
De sufletu-mi ce-i risipit prin foi,
Care-a crescut cu frunzele din tine
Și-alerg să-l strâng printre copacii goi...

Mă rog de tine capăt de pământ
Ce-mi pui pe umeri neagră pribegie
Și umblu pe cărare lăcrimând...
Mă rog de tine, sfântă Românie!

ÎNTORS ACASĂ

Mă'ndrept din marginea fâneții
La nucul nostru din grădină
Ce-și scaldă'n roua dimineții
Pe ramuri ochii de lumină...

Și-o lacrimă pe firul ierbii
I-o scutură păuni în zori
In sihla dorului cu cerbii
Ce ne-au privit de-atâtea ori...

Că'ntreb eu nucul meu de tine,
De frați, de casa din străbuni...
Ii spun că vin din lung surghiun...

Și mi-a răspuns că nu-i mai nime...
Și mi-am lipit obrazu'n scoarță,
L-am sărutat, l-am strâns în brață...

Și-a plâns și nucul meu cu mine!

OLTUL

Saltă Oltu'n vaduri repezi,
Mijloc strâns în brâu de steiuri...
Saltă'n toance printre lespezi,
Hodinind pe fund de cheiuri...

Pe sub peșteri greu se'inclină...
Fără preget și răgaz,
Dă să iasă la lumină
Prins cu stânca de grumaz...

Saltă Oltul din vâltori
Răsucit în răgălie
Spadă'n mâini de domnitori,
Chiot lung de haiducie...

Ochii zimbrului din steme,
Frunza codrului pe buze,
Duce'n volbura de vreme
Chip de Sarmisegetuze.

DATINĂ STRĂBUNĂ

Veche datină străbună
Lângă plai ce paşte ciută
Unde codrul frunza-și sună
Cântă vântul din lăută.

Cântă'n ramura de brazi
Vântul binecuvântat
Și-a trezit din somn un cneaz
Ce mormântul și-a lăsat.

Și-acum umblă pe pământ
Pela fiece răscruce
După ramuri, după vânt,
După dorul care-l duce...

Doar cu duhu'n uşi bătând...
Fără chip şi fără nume,
Eu, că-l văd singur pe lume,
Il adorm la mine'n gând.

RARĂUL

Sus la munte
Pe Rarău,
Doamne, unde-i
Schitul Tău,

Robul crucii
Unde-i neamul,
Ceasul rugii
Lui Codreanu...

Stefan Vodă
Ii vorbeşte
Pe pământ
Dela icoană

De norod
Şi de nădejde
Şi de gând
Făr'de prihană...

Sus la munte
Pe Rarău
Doamne, unde-i
Chipul Tău,

La o candelă
Se'nchină
Un Arhanghel
De lumină!

ȘI SINGUR STÂND ÎN RUGĂ DOMNITORUL

«... Ci, Doamne'n semn că'n Tine mi-i comoara
De pururi fiitoare strălucire,
Io, ce pre nume Mircea-mi zice țara,
Ți-am ctitorit aiastă mânăstire...

Că'n luptă mi-ai fost stâlp și-ajutorință
S'ajung sub voia Ta întemeiat,
Mi-i Oltul martor câtă nevoință
Să'ndur până la Tine mi-ai fost dat.

Moșneag ce sânt, în mine simt stejarul,
Ci, Doamne, fii slăvit că sânt așa...
Mi-i neamul mic dar știe'ntreg hotarul
Că port în mine rădăcina Ta.

Urmașii mei, lucrări plăcute Ție,
Că mâine'n calea lumii Te vor scoate,
Le-ajută, Doamne, gândul să le fie
Ogorul Tău cu roade luminate.

Astfel în cripta Coziei, Prea Sfinte,
Mi-am zidărit aci spre Tine cheia,
Că neschimbat aflatu-mi-am în minte
Credința-mi ne'ndoită... Și deaceea.

Dă-mi, Doamne, ziua Ta cea ne'nserată
Și Duhul Tău în veci neveștejit,
Să-mi fie fapta'n țară fără pată
Și cugetul în Tine prea smerit...»

Și singur stând în rugă domnitorul,
Iși depăna la miezul nopții visul...
In straiul lui se'ngemâna covorul
Ce'n purpură'mbrăcase paraclisul.

Un sfeșnic lângă el ținea veghere
Și jar la mâini îi tremura'n găteli...
Parcă vorbea sub tainica tăcere,
Că sfinții-l ascultau din zugrăveli.

CÂND PLÂNSE CODRUL

Când plânse codrul cruntei Transilvanii
Poetu'n viersul lui i-a dat cuvânt...
Și-așa strigară'n tulnice țăranii
Și strigă astăzi morții din mormânt...
Noi vrem pământ!

Al morții vânt cu mâna lui haină
Copiii tăi că-ți smulse dela sân,
Așa strigi tu, o, dulce Bucovină,
Cu codrul tău, ce-i trupul nostru frânt...
Noi vrem pământ!

Și strigă codrul blândei Basarabii
Pe Nistru-i cu cetățile'n surghiun...
Și Pindul cel ce l-au răpus satrapii...
Și Dobrogea lui Mircea cel Bătrân...
Noi vrem pământ!

Așa strigăm, când plângi tu, Românie,
Intemnițații fiii tăi... și când
Azi toată țara-i cnut și iobăgie
Se-aude frunza'n codru fremătând...
Noi vrem pământ!

SUNĂ CORN DIN CODRI

Sună corn din codrii Bucovinii,
Sună corn din plaiuri basarabe
Unde crește spicul și ciorchinii,
Unde crește Duhul Sfânt în boabe...

Și se'nvoaltă'n culmile tăcute
Și coboară'n văile mănoase
Unde pasc pe mal de râuri ciute,
Unde duzi urzesc în foi mătase...

Sună codrii munţilor Carpaţii
Unde zac martirii'ntemniţaţi,
Unde'n lacrimi scutură belşugul.

Brazdele care sărută plugul,
Şi pe Tine. Doamne, Te primim
Din potir cu pâine şi cu vin.

ROMÂNIE!

Românie, glasul tău,
Glasul văilor adânci
Care urcă pe Rarău
Cu pădurile pe stânci...

Freamătul acelor frunze
Care'n creanga vieţii pier
Cum pe mări pieriră pânze
Ce-au dus zările la cer...

Freamătul crengii acele
Ce ne-acoperă cu foi
Și-auzim foșnetul stelei
Cum pășește peste noi...

Plâns de dulce Bucovină
Care de morminte'ntreabă
Dintr'o cripta mușatină,
Dintr'o criptă basarabă...

Este plânset de Moldovă,
Rugă'n ceas de vijelie,
Glasul tău nespus în slovă,
Ci'n făclie din făclie,

Românie!

1938 - 29/30 Noembrie - 1978

CUPRINSUL

Pag.

S'a tipărit această carte în 500 de exemplare, la data de 30 Noembrie 1978 în telierele Grafice Marsiega, calle Enrique Jardiel Poncela, Nr. 4. Madrid.

Ion Ţolescu ARHANGHELUL MIHAIL poezil (1959) (100 p.)	MEMORIAL LEGIONAR cartea mortilor Legiunii Arhanghelul Mihail (1960) (100 p.)	*D. Bacu* A I U D poezii (1961) (100 p.)	*Ion Protopopescu* IDEALUL eseuri şi articole (1962) (170 p.)
GAND ŞI FAPTĂ LEGIONARĂ *V. Iasinschi* CRUCEA DEPE MUNTELE PIETROSI (1962)	GAND ŞI FAPTĂ LEGIONARĂ *C. Henţescu* PLEDOARIA ÎN PROCESUL CĂPITANULUI *V. Iasinschi* OMENIA ŞI UMANITATEA CĂPITANULUI (1962)	OFRANDĂ poezii din închisori (1963) (100 p.)	*D. Bacu* PITEŞTI centru de reeducare studenţească (1963) (200 p.)
D. Bacu ACOLO SEZUM ŞI PLÂNSEM poezii (1964) (100 p.)	*Dorina Ienciu* ARIPI DE LUMINĂ rime şi poeme în proză (1964) (80 p.)	CĂPITANUL mit al poeţilor poezii (1964) (125 p.)	*Leonida Lututovici* O ALTĂ LUME poezii (1965) (90 p.)
GÂND ŞI FAPTĂ LEGIONARA *C. Papanace* EVOCĂRI (1965) (200 p.)	CORNELIU CODREANU P R E Z E N T (1966) (500 p.)	*Ion Ţolescu* LA ICOANA poezii (1966) (120 p.)	LE LIVRE BLANC ROUMAIN *Ion Ţolescu* La Bessarabie et la Bukovine du Nord, terre rumaine (1967) (25 p.)
St. Georgescu-Olenin DRUM ÎN VEAC VITREG (critica polemică insemnări) (1967) (470 p.)	LE LIVRE BLANC ROUMAIN *Alexandru Şuga* L'ultimatum sovietique au sujet de la Bessarabie du 26 Juin 1940 et les droits de l'URSS (1968) (55 p.)	*St. Georgescu-Olenin* N E A J L O V roman (1968) (500 p.)	*Ion Ţolescu* PĂDUREA DELA TÂNCĂBEŞTI cântec martirial (1977) (78 p.)

